

Sygn. akt V CSK 577/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa „S” Sp. z o.o. w C.

przeciwko „H” Sp. z o.o. w G.

o zakazanie czynu nieuczciwej konkurencji i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny we W. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 17 listopada 2016 r., którym oddalone zostało jej powództwo o nakazanie pozwanej zaprzestania dalszego wprowadzania do obrotu oprawy LED o wyglądzie tożsamym lub łudząco podobnym do listwy oświetleniowej powódki, ucieleśniającej wspólnotowy wzór przemysłowy o oznaczonym numerze, o zasądzenie odszkodowania w wysokości 26 000 zł oraz kwoty 50 000 zł na rzecz Muzeum[...].

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Wątpliwości dotyczące obu tych przyczyn sformułowała w postaci pytań:

- czy ocena dokonywana na gruncie art. 13 u.z.n.k. ma charakter czysto normatywny, czy też wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w zakresie spełniania przez „gotowy produkt” przesłanek określonych w przepisie, a przede wszystkim w zakresie stwierdzenia wytwarzania go za pomocą „technicznych środków reprodukcji” oraz odróżnienia cech funkcjonalnych i koniecznych od zewnętrznego wyglądu produktu ocenianego w kontekście niewolniczego naśladownictwa;

- czy brak zrealizowania przesłanek z art. 13 u.z.n.k. przesądza o automatycznym braku zrealizowania przesłanek z art. 3 u.z.n.k. i wyłącza potrzebę dokonywania odrębnych ocen na gruncie klauzuli generalnej;

- czy na gruncie art. 13 u.z.n.k. w każdej sytuacji wprowadzenie wyraźnego wskazania producenta na „gotowym produkcie” wyłącza ad hoc możliwość wprowadzenia w błąd co do produktu, czy badając tę przesłankę konieczne jest odniesienie się do modelowego uczestnika rynku i warunków obrotu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego obliguje skarżącego do sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania sprawy oraz innych podobnych spraw.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter,

nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Sformułowane przez skarżącą wątpliwości w postaci przedstawionych pytań dotyczą przepisu art. 13 i art. 3 u.z.n.k. w kontekście problemów objętych obydwiema przyczynami. Z uwagi na to, że zakresy obu tych przesłanek pokrywają się, ponieważ dotyczą one wykładni tych regulacji, a skarżąca nie podała, że konkretne problemy odnoszą się do wskazanej przesłanki, zostaną one omówione łącznie.

Ocena wymagań wskazujących na zaistnienie czynu nieuczciwej konkurencji przewidzianego w art. 13 ust. 1 u.z.n.k. była przedmiotem wypowiedzi zarówno przedstawicieli piśmiennictwa prawniczego, jak i orzecznictwa sądowego. Wynika z nich, że określenie elementów decydujących o uznaniu konkretnego zachowania jako czynu tego rodzaju ma normatywny charakter. Natomiast stwierdzenie, czy i w jakim zakresie wymagana byłaby opinia biegłego, uzależnione jest od okoliczności konkretnej sprawy i stopnia złożoności zewnętrznej postaci produktu. Podkreślić trzeba, że chodzi o wszelkie cechy produktu, które są postrzegane dla otoczenia z zewnątrz. Nie ma podstaw do przyjęcia, że korzystanie z opinii biegłego stanowi nowe i nierozwiązane dotychczas zagadnienie prawne, czy też, że wymieniony przepis wymaga w dalszym ciągu wykładni, która z resztą nie mogłaby mieć generalnego charakteru. Skarżąca pominęła, że chodzi tu o reakcję potencjalnego, przeciętnego nabywcy, a zatem nie zawsze profesjonalnie zajmującego się produktami danego rodzaju.

Nie wypełnia przesłanek obu wymienionych przyczyn pytanie dotyczące stosunku art. 3 ust. 1 do art. 13 u.z.n.k. Ugruntowane zostało w orzecznictwie i literaturze prawniczej, że zawarta w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. klauzula generalna spełnia szereg funkcji w odniesieniu do zachowań wymienionych przepisach art. 5 do 17 u.z.n.k. Należy do nich wskazanie interpretacyjne dla czynów uznawanych za nieuczciwe. Uzupełnia katalog czynów niedozwolonych, umieszczonych w części szczegółowej. Jeżeli został popełniony czyn nieobjęty tym wyszczególnieniem, to art. 3 ust. 1 może stanowić podstawę jego oceny. Może

także dojść do takiej sytuacji, gdy zachowanie określone w przepisach art. 5 do 17 u.z.n.k. stanowi ponadto zagrożenie interesu przedsiębiorcy, które będzie oceniane poprzez klauzulę objętą art. 3 ust. 1 tej ustawy. Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie przez skarżącą tego pytania odnosi się także do takiego rozumienia klauzuli generalnej. Nie było zatem podstaw do uznania, że kwestia ta wymaga kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego, czy też zmiany dotychczas prezentowanego stanowiska.

Problem wprowadzenia odbiorcy w błąd co do tożsamości producenta lub produktu był poruszany w orzecznictwie, w którym wskazywano na konieczność umieszczania właściwego oznaczenia ze szczególnym uwzględnieniem tego, że ocena ryzyka konfuzji ma prawny charakter. Pytanie dotyczące możliwości wprowadzenia w błąd odbiorcy nie ma charakteru prawnego, ponieważ łączy się z konkretną sytuacją, której analiza nie należy do zakresu badania na tym etapie postępowania.

Wszystkie podniesione przez skarżącą problemy nie wskazywały na występowanie przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Były pozbawione cech istotności i nowości, co wyłączało możliwość poddawania ich ponownie orzecznictwu Sądu Najwyższego. Podkreślenia wymaga, że ocena trafności kwestionowanego rozstrzygnięcia nie może być dokonywana w ramach rozpoznawania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do przyjęcia. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.

a.1.